

ความสำเร็จการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557
โดยคณะกรรมการการเลือกตั้ง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไปปฏิบัติ
กรณีศึกษา: คณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.) จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
The Affecting Factors of managing senator election Program
Implementation 2557 B.E. Prachuap Khiri Khan Province

วุฒิพงษ์ คงมณี¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยแห่งความสำเร็จ กับการสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ประชากรที่อาศัยอยู่ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 400 คน โดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test ค่า F-test และใช้สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า (1) ประชาชนเห็นว่าปัจจัยแห่งความสำเร็จมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติ ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก และปัจจัยแห่งความสำเร็จมีผลอิทธิพลต่อความสำเร็จต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติเรียงตามลำดับมากไปน้อย ดังนี้ ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กร ด้านงบประมาณและแรงจูงใจ ด้านสภาวะแวดล้อมทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม ด้านลักษณะของหน่วยงาน กกต. ที่นำนโยบายการจัดการเลือกตั้งวุฒิสมาชิกไปปฏิบัติ และด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย (2) ประชาชนเห็นว่าคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ประสบความสำเร็จในการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติอยู่ในระดับมาก (3) ปัจจัยแห่งความสำเร็จ โดยรวม มีความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง และเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ส่วนด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ด้านงบประมาณและแรงจูงใจ ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กร และด้านลักษณะของหน่วยงาน กกต. ที่นำนโยบายการจัดการเลือกตั้งวุฒิสมาชิกไปปฏิบัติ มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง และเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ส่วนด้านสภาวะแวดล้อมทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม มีความสัมพันธ์ในระดับสูง และเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

คำสำคัญ: ความสำเร็จ, การนำนโยบายไปปฏิบัติ, การจัดการการเลือกตั้ง

¹ หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

Abstract

The primary objective of this research was aimed to explore the relationship between the success factors and the practical implementation of Senator Election Management 2014 by the Prachuapkhirikhan Election Commission. In present study, the population included 400 participants who have dwelled in Prachuapkhirikhan province. The questionnaires were used as instrument to gather data. The statistics implemented included frequency, percentage, mean, and standard deviation, as well as t-test, F-test, and the Pearson Product Moment Correlation Coefficient. The results showed as follows. (1) Overall, the respondents were of the opinion that success factors have strongly influenced the successful implementation the implementation of Senator Election Management 2014. The success factors influencing the successful implementation of Senator Election Management 2014 can be prioritized as from maximum to minimum as follows; inter-organizations communication, budget and motivation, political, economic, social and environmental condition, nature of Election Commission authorities that pursued on implementing the senator election management, as well as standards and objectives of the policies. (2) The respondents were of the opinion that Prachuapkhirikhan Election Commission was highly successful in adopting the policy on Senator Election Management 2014. (3) Overall, success factors for implementation of Senator Election Management 2014 by Prachuapkhirikhan Election Commission were correlated moderately and in the same direction. The standards and objective of the policies, budget and motivation, inter-organizations communication, natures of the Election Commission authorities that executed the implementation of Senator Election Management 2014 were correlated moderately and in the same direction. The political, economic and social, and environmental conditions were correlated highly and in the same direction.

Keywords: success, policy implementation, election management

บทนำ

คณะกรรมการการเลือกตั้งตามพระราชบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 จึงได้ถูกจัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน 2540 และเมื่อประกาศใช้บังคับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้งแล้ว ได้มีการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งเป็นหน่วยงานธุรการและคณะกรรมการการเลือกตั้งขึ้น (รายงานผลการปฏิบัติงาน

คณะกรรมการการเลือกตั้ง ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2550, หน้า 1-2) ในปี พ.ศ. 2540 ได้มีการรณรงค์เพื่อให้มีการปฏิรูปทางการเมืองเกิดขึ้น และเป็นสาเหตุนำไปสู่การจัดทำรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ในการนี้ได้คำนึงถึงการเลือกตั้งซึ่งเป็นเหตุหนึ่งที่จะให้การปฏิรูปทางการเมืองสัมฤทธิ์ผล หากการเลือกตั้งเป็นไปด้วยความบริสุทธิ์และยุติธรรม ดังนั้นจึงได้บัญญัติให้มีองค์กรหนึ่งขึ้นเรียกว่า

“คณะกรรมการการเลือกตั้ง” เพื่อควบคุมและดำเนินการจัดหรือจัดให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา สมาชิกสภาท้องถิ่น และผู้บริหารท้องถิ่นรวมทั้งการออกประชามติให้เป็นไปด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรม เป็นองค์กรที่มีความเป็นกลางและมีอิสระอย่างแท้จริง (ศรชัย ท้าวมิตร, 2549, หน้า 121-122)

เมื่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการการเลือกตั้ง พ.ศ. 2550 และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยพรรคการเมือง พ.ศ. 2550 และพระราชบัญญัติประกอบด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2550 มีผลบังคับใช้ คณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.) เป็นองค์กรที่เกิดขึ้นตามพระราชบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญเพื่อทำหน้าที่ ควบคุม กำกับ ดูแล การเลือกตั้งให้เป็นไปด้วยความบริสุทธิ์และยุติธรรมตามครรลองระบอบประชาธิปไตย และเป็นองค์กรที่มีการปฏิบัติงานที่รวดเร็ว มีประสิทธิภาพ ถูกต้อง โปร่งใส ตรวจสอบได้ มีความเป็นกลางทางการเมือง มุ่งพัฒนาให้การเลือกตั้ง และการออกเสียงประชามติได้มาตรฐานผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมีความพึงพอใจ และผลการปฏิบัติงานเป็นที่ยอมรับของสังคม การจัดการเลือกตั้งให้เป็นไปด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรม เป็นการเลือกตั้งที่สามารถนำพาประเทศไปสู่ระบอบประชาธิปไตยที่แท้จริงได้ องค์กรอิสระหรือคณะกรรมการการเลือกตั้งเป็นองค์กรที่มีความโปร่งใส เที่ยงธรรม เครีร์ก แพททริกซ์ (Jean J. Kirkpatrick) นักวิชาการสายอนุรักษ์นิยมอเมริกัน (American Conservation) อดีตเอกอัครราชทูต

สหรัฐอเมริกา มีมุมมองเกี่ยวกับการเลือกตั้ง ซึ่งถือว่าเป็นกลไกในระบอบประชาธิปไตยการคัดสรรบุคคลจากการเลือกตั้งถือว่าเป็นธรรมเนียมหลักของรัฐเสรีประชาธิปไตยแบบตัวแทนเพราะการปกครองในระบอบประชาธิปไตยผู้ที่ได้รับเลือกให้เข้ามาบริหารประเทศได้รับความยินยอม จากประชาชน การจัดการเลือกตั้งแต่ละครั้งคณะกรรมการการจัดการเลือกตั้ง ต้องนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งไปปฏิบัติ ผลจากการเลือกตั้งมีความบริสุทธิ์ยุติธรรมและผ่านการคัดเลือกรับจากประชาชน ทำให้ได้นักการเมืองที่ดีมีคุณภาพมาทำงาน การทำงานด้วยความตั้งใจ จะได้รับการยอมรับของนักลงทุนทั้งภายในและภายนอกประเทศ ส่งผลต่อการพัฒนา ระบบการเมืองไทย ระบบสังคม และเศรษฐกิจของประเทศไทย เพื่อให้การจัดการเลือกตั้งในประเทศไทยได้มีความบริสุทธิ์ยุติธรรมและสามารถส่งผลให้เกิดการพัฒนาการทางการเมืองของประเทศไทยได้มีความบริสุทธิ์ยุติธรรมและสามารถส่งผลให้เกิดการพัฒนาการทางการเมืองของประเทศไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะทำให้กระบวนการความเป็นประชาธิปไตยของประเทศไทยสามารถดำเนินการไปได้ อนึ่งในประเทศที่มีการพัฒนากระบวนการทางการเมืองในระบอบประชาธิปไตย อาทิ สหพันธรัฐเยอรมัน ประเทศกลุ่มสแกนดิเนเวีย ประเทศฟิลิปปินส์ ต่างก็มีการใช้คณะกรรมการเลือกตั้ง เพื่อดำเนินการจัดการเลือกตั้งทั้งสิ้น ดังนั้นในรัฐธรรมนูญแห่งประเทศไทย ตั้งแต่ฉบับ พ.ศ. 2540 เป็นต้นมา จึงได้มีการกำหนดให้มีการกำหนดนโยบายการจัดการเลือกตั้ง ซึ่งนับตั้งแต่ พ.ศ. 2542 เป็นต้นมา การจัดการเลือกตั้งให้มีการพัฒนาขึ้นมาในด้านของกระบวนการ

แต่ยังคงเป็นที่มึนงงถึงประสิทธิภาพของการจัดการเลือกตั้งว่ามีอยู่ในระดับใด ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงนำนโยบายไปปฏิบัติในลักษณะ แนวตั้ง และล่างสู่บน รวมถึงทฤษฎีแบบผสม (Aron Wildfsky อ้างถึงใน เรื่องวิทย์ เกษสุวรรณ, 2551, หน้า 57) และตัวแบบการนำนโยบายไปปฏิบัติของ Van Meter และ Van Horn นำไปศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.) จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยแห่งความสำเร็จที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้ง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. เพื่อศึกษาระดับความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้ง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยแห่งความสำเร็จ กับความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้ง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดเกี่ยวกับความสำเร็จ

นิตย สัมมาพันธ์ (2542, หน้า 10-21) ได้ให้แนวคิดในการวัดความสำเร็จขององค์กรไว้ดังนี้ (1) พิจารณาจากผลิตภาพ (Productivity) และ (2) พิจารณาจากกำไร (Profit)

เฟรเซอส์ (Frese, 2000, p. 152) ได้กล่าวถึงความสำเร็จของผู้ประกอบการวัดได้ดังนี้ ตัวบุคคล ระดับความสำเร็จทางเศรษฐกิจ วัดจากผู้เกี่ยวข้องในธุรกิจ วัดจากการสังเกตของผู้สัมภาษณ์

Baldrige National Quality Program (2002, pp. 30-32) ได้ให้ความหมายความสำเร็จในการปฏิบัติงานว่า หมายถึง ระดับของผล (outcome) ที่องค์กรได้สูงขึ้นจากการปฏิบัติงานอย่างเป็นระบบขององค์กร ซึ่งรวมทั้งการที่ได้ผลที่มีคุณภาพ ผลิต การสร้างสรรค์ และความรวดเร็วมากขึ้น

Julnes (2003, pp. 693-708) ได้ให้ความหมายของการปฏิบัติงาน (performance) ว่าหมายถึง งานสาธารณะ (public service) ที่องค์กรภาครัฐจัดทำเกี่ยวกับกิจการทั้งในด้านเศรษฐกิจ การเมืองและสังคม ดังนั้นความสำเร็จในการปฏิบัติงาน (performance achievement) จึงหมายถึง ระดับของความมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพและก่อประโยชน์ให้แก่ประชาชน ทั้งนี้ความสำเร็จในการปฏิบัติงานสามารถวัดได้หลายมุมมอง ประกอบด้วย การวัด (1) ประสิทธิภาพ คือ วัดเปรียบเทียบระหว่างปัจจัยนำเข้า (input) กับปัจจัยนำออก (output) (2) ประสิทธิภาพ คือ วัดผลที่ได้จากการปฏิบัติงานเมื่อเทียบกับเป้าหมายที่กำหนด (3) ความเท่าเทียม คือ มีการกระจายบริการสาธารณะได้อย่างเป็นธรรม (4) ความรับผิดชอบต่อประชาชน คือ การกำหนด

นโยบายและการจัดทำกิจกรรมสาธารณะที่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน และ (5) ความชอบธรรม คือ การยอมรับและให้การสนับสนุนของประชาชนที่มีต่อการใช้อำนาจขององค์การภาครัฐ

Kaplan and Norton (1992, pp. 10-14) ให้ความหมายของความสำเร็จในการปฏิบัติงาน หมายถึง ผลรวมของการให้บริการ ทั้งในอดีตและปัจจุบันรวมทั้งการคาดการณ์งานที่จะต้องทำในอนาคต โดยความสำเร็จในการปฏิบัติงาน หมายถึง ผลรวมของการเพิ่มมูลค่าให้กับองค์กรใน 4 มุมมอง ได้แก่ ความมีประสิทธิภาพและสร้างความประหยัดในกระบวนการภายในการเพิ่มมูลค่าทางการเงิน การเพิ่มคุณค่าสินค้าและบริการให้แก่ลูกค้า และการสร้างความสามารถในการแข่งขันให้สูงขึ้น

ดังนั้น ความสำเร็จในการปฏิบัติงาน จึงหมายถึง ผลโดยรวมของการจัดทำบริการสาธารณะขององค์การภาครัฐตามอำนาจหน้าที่ที่มีอยู่อย่างเป็นระบบใน 4 มุมมอง คือ ความมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ที่องค์การภาครัฐรับผิดชอบความมีประสิทธิภาพในการนำนโยบายหลักของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องไปปฏิบัติให้ได้ผลตามเป้าหมายที่กำหนด การให้บริการสาธารณะที่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนและการพัฒนาความรู้และองค์การให้มีความสามารถในการแข่งขัน

การวัดความสำเร็จในการปฏิบัติงาน

ทศพร ศิริสัมพันธ์ (2549, หน้า 131-134) ให้ความหมายการวัดความสำเร็จของการปฏิบัติงานขององค์การภาครัฐว่าเป็นการวัดผลสัมฤทธิ์

ของการให้บริการสาธารณะขององค์การภาครัฐที่จะต้องวัดจาก 4 มุมมอง คือ ความมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ที่องค์การภาครัฐรับผิดชอบ ความมีประสิทธิภาพในการนำนโยบายหลักของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องไปปฏิบัติให้ได้ผลตามเป้าหมายที่กำหนดการให้บริการสาธารณะที่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน และการพัฒนาองค์การและบุคลากรให้มีความสามารถในการแข่งขัน

Holzer and Kloby (2008, p. 257) ให้ความหมายของการวัดความสำเร็จในการปฏิบัติงานว่าเป็นเครื่องมือการบริหารที่ใช้ประเมินการให้บริการสาธารณะขององค์การภาครัฐว่าเสียค่าใช้จ่ายเท่าใดและทำได้ดีเพียงใด และเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการตัดสินใจในการบริหารและใช้วัดความสำเร็จในการปฏิบัติงานให้ได้อย่างรอบด้าน ทั้งนี้ ระบบการวัดความสำเร็จในการปฏิบัติงานจะมีตัวชี้วัดที่บ่งบอกถึงผลการปฏิบัติว่ามีประสิทธิภาพประสิทธิผลมีคุณภาพ และเกิดผลสัมฤทธิ์เพียงใด

Yang and Hsieh (2007, p. 862) ให้ความหมายของการวัดความสำเร็จในการปฏิบัติงานว่าไม่ได้เป็นเพียงการพัฒนาการจัดทำตัวชี้วัดแต่เป็นการสร้างระบบของการวัดผลสัมฤทธิ์ด้วยการใช้ตัวชี้วัดและใช้ข้อมูลข่าวสารของความสำเร็จในการปฏิบัติงาน เพื่อนำผลที่ได้มาใช้ในการปรับปรุงการบริหารและสร้างธรรมาภิบาลให้กับองค์กร

การวัดความสำเร็จในการปฏิบัติงาน จึงหมายถึง การวัดความสามารถขององค์การให้ครอบคลุมใน 4 ด้าน คือ ความมีประสิทธิภาพ

ในการปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ที่องค์การภาครัฐรับผิดชอบ ความมีประสิทธิภาพในการนำนโยบายหลักของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องไปปฏิบัติให้ได้ผลตามเป้าหมายที่กำหนด การให้บริการสาธารณะที่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน และการพัฒนาความรู้และองค์การให้มีความสามารถ

แนวคิดเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ

การนำนโยบายไปปฏิบัติ เป็นกระบวนการที่มีความสำคัญกระบวนการหนึ่งในกระบวนการของนโยบายสาธารณะทั้ง 3 คือ การกำหนดนโยบาย การนำนโยบายไปปฏิบัติ และการประเมินผลนโยบาย ซึ่ง แวน มิเตอร์ และ คาร์ล แวน ฮอร์น (Van Meter and Van Horn, 1975, p. 447) ได้ให้คำนิยามว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติหมายความว่า การดำเนินการโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคลทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน โดยมุ่งที่จะก่อให้เกิดความสำเร็จตามวัตถุประสงค์จากการตัดสินใจดำเนินนโยบายที่ได้กำหนดไว้ก่อนหน้านั้นแล้ว เช่นเดียวกับ พอล ซาบาเตียร์ และแดเนียล แมสมาเนียน (Pual A.Sabatier and Daniel A.Mazmanian, 1980, pp. 538-560) ให้คำนิยามว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ การนำนโยบายพื้นฐานทั่วไป ได้แก่กฎหมาย คำสั่งของรัฐบาล มติคณะรัฐมนตรี หรือคำพิพากษาของศาลไปดำเนินการให้บรรลุผล

เพรสแมนและวิตอฟสกี (สมบัติ อารัญญงค์, 2544, หน้า 399-400) ได้กล่าวถึงนิยามของการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างเข้าใจง่ายว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ การดำเนินงานให้ลุล่วงให้ประสบความสำเร็จ ให้ครบถ้วนให้เกิดผลผลิต

และให้สมบูรณ์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ คือสิ่งที่รัฐบาลกำลังปฏิบัติอยู่ และเป็นธรรมชาติของนโยบายอย่างไรก็ตาม เพรสแมน และวิตอฟสกี ได้ให้ความหมายเพิ่มเติม โดยพิจารณาจากทัศนคติของตนเองว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติ เป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างการกำหนดเป้าประสงค์และการปฏิบัติเพื่อการบรรลุเป้าประสงค์ การศึกษาการนำนโยบายไปปฏิบัติ ยังเกี่ยวข้องกับปัญหาของการประเมินความสำเร็จของผู้ปฏิบัติ และการตีความข้อปฏิบัติที่มีลักษณะทั่วไปลงสู่การตัดสินใจเฉพาะด้าน ที่ต้องมีผู้เข้าร่วมมากมาย และมีมุมมองที่หลากหลายการบรรลุเป้าประสงค์ผ่านการตัดสินใจเฉพาะด้าน ณ ระดับใด ย่อมเป็นการวัดระดับของความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ปัญหาการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติได้เกิดขึ้นทั้งในระดับมหภาค (macro) และในระดับจุลภาค (micro) ในระดับมหภาค จะเห็นได้ว่า มีนโยบายเป็นจำนวนมากที่รัฐบาลส่วนกลางทั้งในประเทศที่พัฒนาแล้ว หรือแม้แต่ประเทศที่กำลังพัฒนา ก็ไม่สามารถทำให้หน่วยงานระดับท้องถิ่นนำนโยบายไปปฏิบัติได้ในทิศทางที่ต้องการในระดับจุลภาค แม้ว่ารัฐบาลส่วนกลางจะสามารถทำให้หน่วยปฏิบัติที่อยู่ในระดับล่างหรือในระดับท้องถิ่นยอมรับ และจัดทำโครงการสนองนโยบายที่รัฐบาลส่วนกลางวางไว้ ปัญหาก็ยังเกิดขึ้น เพราะไม่มีอะไรที่จะประกันได้ว่า หน่วยงานในระดับท้องถิ่นมีสมรรถนะ (capacity) เพียงพอที่จะปฏิบัติตามได้หรือไม่ บุคคล องค์กร หรือหน่วยงานต่าง ๆ ที่อาจจะเกี่ยวข้องหรือต้องประสานในการปฏิบัติงาน ให้ความสนับสนุนร่วมมือมาก

น้อยเพียงใด โครงการนั้นเป็นความต้องการอย่างแท้จริงของท้องถิ่นนั้นหรือไม่ การยึดเหนี่ยวนโยบายจากเบื้องบนมายังส่วนล่าง มักจะเป็นการสร้างปัญหาให้เกิดขึ้นเสียตั้งแต่เบื้องต้น เพราะความแตกต่างกันของสภาพท้องถิ่น ตลอดจนถึงปัจจัยอื่น ๆ ที่มีผลกระทบต่อประสิทธิผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ย่อมจะทำให้ผลการปฏิบัติและระดับความสำเร็จของโครงการมีความแตกต่างกันไป

แนวคิดเกี่ยวกับการเลือกตั้ง

ในแนวคิดเกี่ยวกับการเลือกตั้งเป็นการอธิบายถึง วิธีการในการกำหนดขอบเขตและวิธีในการเลือกตั้ง ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดวิธีในการคัดสรรคนเพื่อเข้ามาทำกิจกรรมทางการเมือง การเลือกตั้งเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการปกครองระบอบประชาธิปไตย เนื่องจากว่าการปกครองในระบอบประชาธิปไตย ไม่สามารถที่จะนำประชาชนทุกคนเข้ามาทำหน้าที่ในการบริหารบ้านเมืองได้ทั้งหมด จึงต้องมีระบบในการคัดสรรบุคคลมาเป็นตัวแทนในการทำหน้าที่ทั้งฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าเป็นประชาธิปไตยแบบมีตัวแทน (representative democracy) เพราะเป็นกระบวนการคัดสรรตัวบุคคลที่จะไปทำหน้าที่แทนประชาชน

วิชรา ไชยสาร (2544, หน้า 10-25) ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่องแนวคิดในการเลือกตั้ง โดยอธิบายถึงความหมายของการเลือกตั้งไว้ว่า การเลือกตั้งคือกิจกรรมทางการเมืองที่แสดงออกถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน ผู้เป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตย ผ่านการไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งผู้แทนของตน เพื่อเข้าไปทำหน้าที่ทั้งในฝ่ายนิติบัญญัติหรือฝ่ายบริหาร ดังนั้นการเลือกตั้งจึงเป็นกลไกที่แสดงออก

ถึงเจตจำนงของประชาชน ที่เรียกร้องสนับสนุนให้มีการกระทำหรือละเว้นการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งในทางการเมือง เช่น การตัดสินใจเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะที่จะมีผลกระทบต่อประชาชน โดยที่ประชาชนจะเลือกพรรค เลือกผู้แทน กลุ่มการเมืองใดนั้นก็ขึ้นอยู่กับว่าพรรคหรือกลุ่มการเมือง ผู้สมัครมีอุดมการณ์และนโยบายที่ตอบสนองกับความต้องการของตนหรือไม่

การเลือกตั้ง (election) เป็นเงื่อนไขที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งของการปกครองในระบอบประชาธิปไตยเพราะการเลือกตั้งเป็นการแสดงออกซึ่งเจตนารมณ์ของประชาชนผู้เป็นเจ้าของประเทศ ในอันที่จะมอบความไว้วางใจในตัวแทนของปวงชนไปใช้อำนาจแทนตน การออกเสียงเลือกตั้งเป็นสิทธิขั้นมูลฐานของมนุษย์โดยเฉพาะในสังคมประชาธิปไตย อันจะเห็นได้เด่นชัดจากบทบัญญัติข้อ 21 (1) แห่งปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (universal declaration of human rights) สรุปใจความสำคัญได้ว่า “เจตจำนงของประชาชนย่อมเป็นมูลฐานแห่งอำนาจของรัฐบาลผู้ปกครอง เจตจำนงดังกล่าวต้องแสดงออกโดยการเลือกตั้งอันสุจริต ซึ่งจัดขึ้นเป็นครั้งคราวตามกำหนดเวลา ด้วยการลงคะแนนเสียงของชายหญิง โดยถือหลักคนละหนึ่งเสียงเท่ากันและกระทำเป็นการลับ ด้วยวิธีการอื่นใดที่จะรับประกันในการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งเป็นไปโดยเสรี” (กระมล ทองธรรมชาติ, 2525, หน้า 201)

การเลือกตั้งหมายถึง การที่ประชาชนมีส่วนร่วมทางการเมืองโดยการออกเสียงลงคะแนน

ตามความเห็นของตนเองโดยอิสระว่าจะเลือกใครเป็นตัวแทนของตนเข้าไปใช้อำนาจอธิปไตยบริหารกิจการของประเทศ ผู้ที่จะได้รับเลือกตั้งนั้นจะเป็นผู้สมัครใจเสนอตัวเข้ามาให้ประชาชนเลือก และผู้ที่ได้รับเลือกด้วยคะแนนเสียงส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้แทนของประเทศที่มีสิทธิตามที่ได้รับมอบหมายจากประชาชนให้เข้าร่วมเป็นคณะบุคคลดำเนินการบริหารและปกครอง (พิมลจรย์ นามวัฒน์, 2534, หน้า 716)

โดยอาจกล่าวสรุปได้ว่า การเลือกตั้ง (election) มีนัยความหมายจำแนกออกได้เป็นสองส่วน คือ การเลือกตั้งในแง่ของกฎหมายและการเลือกตั้งในแง่ปรัชญา โดยในส่วนแรก การเลือกตั้งในแง่ของกฎหมายนั้นเป็นการพิจารณาจากกฎหมายการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ซึ่งโดยทั่วไปแล้วจะมีสภาพอยู่ 3 ประการคือ การเลือกตั้งที่เป็นสิทธิ (rights) เป็นการเลือกตั้งที่มีความสำคัญประการหนึ่งที่รัฐจะต้องให้ความคุ้มครอง การเลือกตั้งในฐานะที่เป็นอภิสิทธิ์ (privilege) เป็นการที่ผู้ลงคะแนนเสียงมีความเป็นอิสระที่จะเลือกกระทำกรอย่างหนึ่งอย่างใดก็ได้ ที่ได้รับการยอมรับจากกฎหมายปราศจากการแทรกแซงหรือเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น เป็นต้น และการเลือกตั้งในฐานะที่เป็นหน้าที่ (duty) หมายถึง การที่บุคคลจำเป็นต้องกระทำหรืองดเว้นการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง การลงคะแนนเสียงเลือกตั้งที่มีสภาพเป็นหน้าที่จึงเป็นไปโดยที่กฎหมายได้ระบุหรือบังคับให้ผู้ลงคะแนนไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่ากฎหมายได้ระบุหรือบังคับให้ผู้ลงคะแนนไปใช้สิทธิเลือกตั้ง โดยถือเป็นหน้าที่อย่างหนึ่งที่ต้อง

กระทำการลงคะแนนเสียงที่กำหนดไว้หน้าที่ทางการเมืองของประชาชนโดยผลทางบังคับของกฎหมาย เช่นนี้ ตัวอย่างได้แก่ ประเทศไทย ซึ่งรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันได้กำหนดให้การเลือกตั้งเป็นหน้าที่ของปวงชนชาวไทย หากเพิกเฉยจะต้องถูกลงโทษด้วยการเสียสิทธิทางการเมืองบางประการ เป็นต้น

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นอาจสรุปคำนิยามของการเลือกตั้งได้ว่า หมายถึง กระบวนการและกิจกรรมทางการเมืองที่แสดงออกถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนผู้เป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตย ทั้งบทบาทในแง่การกำหนดตัวผู้บริหารประเทศและการแสดงบทบาทตามเจตนารมณ์ในการส่งเสริมสนับสนุนการบริหารประเทศของผู้มีอำนาจปกครองด้วยการไปออกเสียงเลือกตั้งผู้แทนของตนเพื่อทำหน้าที่ในรัฐสภาและในรัฐบาล หรือเป็นการที่ประชาชนได้แสดงออกซึ่งมีส่วนร่วมทางการเมือง (political participation) โดยการออกเสียง (voting) ลงคะแนนเลือกตั้งตัวแทนของเขาตามความเห็นโดยอิสระว่าจะเลือกผู้ใดเป็นตัวแทนของตนไปใช้อำนาจอธิปไตย ทั้งในทางนิติบัญญัติ และการบริหารกิจการของประเทศผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งนั้นจะเป็นผู้ที่สมัครใจเสนอตัวเข้ามาให้ประชาชนเลือก และผู้ที่ได้รับการเลือกด้วยคะแนนเสียงส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้แทนของประชาชนทั้งหมดที่มีสิทธิตามที่ได้รับมอบหมายจากประชาชน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยใช้รูปแบบของการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire)

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ประชากรที่อาศัยอยู่ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีทั้งหมด 8 อำเภอ มีจำนวนประชากรทั้งหมด 519,542 คน กำหนดขนาดตัวอย่างจะใช้แนวคิดของ Taro Yamane ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ ประชากรที่อาศัยอยู่ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 400 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถาม โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้ (1) ปัจจัยส่วนบุคคล (2) ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยแห่งความสำเร็จที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (3) ข้อมูลเกี่ยวกับความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย (1) หาค่าความถี่ (frequency) และร้อยละ (percentage) ของข้อมูลทั่วไปของปัจจัยส่วนบุคคล (2) หาค่าเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ของคะแนน จากการตอบแบบสอบถาม โดยแทนความหมายของคะแนนเฉลี่ยระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยแห่งความสำเร็จที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (3) ค่า t-test

(Independent t-test) ใช้วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ที่มีระดับนัยสำคัญ .05 (4) ใช้สถิติวิเคราะห์ F-test (Independent sample F-test) แบบการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว One-way ANOVA (One-way Analysis of Variance) หรือ Brown Forsyth ใช้เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม (5) ใช้สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ในการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปร 2 ตัว ที่เป็นอิสระต่อกัน

ผลการวิจัย

1. ประชาชนเห็นว่าปัจจัยแห่งความสำเร็จที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติ ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ประชาชนเห็นว่าปัจจัยแห่งความสำเร็จที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติ อยู่ในระดับมาก 2 ด้าน ดังนี้ (1) ด้านการสื่อสารระหว่างองค์กร และ (2) ด้านงบประมาณและแรงจูงใจ ตามลำดับ นอกจากนี้พบว่า ประชาชนเห็นว่าปัจจัยแห่งความสำเร็จที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติ อยู่ในระดับปานกลาง 3 ด้าน ดังนี้ (1) ด้านสภาวะแวดล้อมทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม (2) ด้านลักษณะของหน่วยงาน กกต. ที่นำนโยบายการจัดการเลือกตั้งวุฒิสมาชิก

ไปปฏิบัติ และ (3) ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ตามลำดับ

2. ประชาชนเห็นว่าคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประสบความสำเร็จในการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติ อยู่ในระดับมาก 6 ข้อ ดังนี้ (1) การเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาจะทำให้ประเทศไทยสามารถพัฒนาไปสู่ความเป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ (2) ผลการเลือกตั้งจะก่อให้เกิดบรรยากาศทางการเมืองที่ดีขึ้น (3) การเลือกตั้งครั้งนี้ บรรลุเป้าหมายในการปฏิรูปการเมืองตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ (4) ประชาชนยอมรับผลการเลือกตั้ง (5) ภาพลักษณ์ของ กกต. จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และ (6) การจัดการเลือกตั้งเป็นไปอย่างมีคุณภาพ ตามลำดับ นอกจากนี้พบว่า ประชาชนเห็นว่าคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ประสบความสำเร็จในการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง 2 ข้อ ดังนี้ (1) ความคุ้มค่า ของการจัดการการเลือกตั้ง และ (2) การบริหารการจัดการการเลือกตั้งมีประสิทธิภาพ ตามลำดับ

3. ผลการทดสอบสมมติฐาน (1) ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ไม่แตกต่างกัน (2) ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ไม่แตกต่างกัน

(3) ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ไม่แตกต่างกัน (4) ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (5) ประชาชนที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่างกันมีความคิดเห็นต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ไม่แตกต่างกัน (6) ปัจจัยแห่งความสำเร็จ โดยรวม มีความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติ ของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

1. ประชาชนเห็นว่าปัจจัยแห่งความสำเร็จ มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติ ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย อยู่ในระดับปานกลาง ต่างกับผลงานวิจัยของ กานต์ เสกขุนทด (2552) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการประกันคุณภาพ การศึกษาไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยราชภัฏ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยสาระนโยบาย อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

2. ประชาชนเห็นว่าคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ประสบความสำเร็จในการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติ โดยรวมอยู่ในระดับมาก 6 ข้อ ดังนี้ (1) การเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาจะทำให้ประเทศไทยสามารถพัฒนาไปสู่ความเป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ (2) ผลการเลือกตั้งจะก่อให้เกิดบรรยากาศทางการเมืองที่ดีขึ้น (3) การเลือกตั้งครั้งนี้บรรลุเป้าหมายในการปฏิรูปการเมืองตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ (4) ประชาชนยอมรับผลการเลือกตั้ง (5) ภาพลักษณ์ของ กกต. จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และ (6) การจัดการเลือกตั้งเป็นไปอย่างมีคุณภาพตามลำดับ สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ นพรุจศักดิ์ศิริ (2550) ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการศึกษา ไปปฏิบัติในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่า ความสำเร็จในการนำนโยบายนี้ไปปฏิบัติอยู่ในระดับมาก

3. ปัจจัยแห่งความสำเร็จโดยรวม มีความสำเร็จของการนำนโยบายการจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2557 ไปปฏิบัติของคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง และเป็นไปในทิศทางเดียวกันสามารถอธิบายได้ว่า ถ้าคณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดประจวบคีรีขันธ์มีการนำปัจจัยแห่งความสำเร็จทั้ง 5 ด้านมาปฏิบัติมากขึ้น จะส่งผลให้การจัดการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาประสบความสำเร็จมากขึ้น สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เทพศักดิ์ บุญยรัตน์พันธุ์ (2536) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการสร้าง

ประสิทธิผลของการนำนโยบายการให้บริการแก่ประชาชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาสำนักงานเขตของกรุงเทพมหานคร พบว่า ตัวแปรอิสระทั้ง 4 ตัวแปร ได้แก่ ความชัดเจน ในเป้าหมายของนโยบาย ความซับซ้อนของโครงสร้าง ความพร้อมของทรัพยากร และการมีส่วนร่วมของผู้รับบริการ รวมกันสามารถอธิบายความมี ประสิทธิภาพของการนำนโยบายการให้บริการแก่ประชาชนไปปฏิบัติได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ รุ่งเรือง สุชาภิรมย์ (2543) ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการนำนโยบายการศึกษาไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาในนโยบายการขยายการศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่า ปัจจัยสำคัญ 6 ประการที่มีความสัมพันธ์กับการนำการขยายการศึกษาขั้นพื้นฐานไปปฏิบัติ ได้แก่ ปัจจัยด้านการพัฒนาครู ความชัดเจนของนโยบาย ผู้บริหารที่มีภาวะผู้นำความชัดเจนของแนวปฏิบัติ ความพร้อมของทรัพยากรและความร่วมมือจากชุมชน และยิ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ รัฐกร กลิ่นอุบล (2551) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในภาคกลาง พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีไปสู่การปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลในภาคกลาง ประกอบด้วย 5 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยด้านวัตถุประสงค์และมาตรฐานของนโยบาย ปัจจัยด้านการสื่อสารระหว่างองค์กรต่าง ๆ ปัจจัยด้านคุณสมบัติของหน่วยงานที่รับผิดชอบ ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง และปัจจัยด้านคุณสมบัติของบุคลากรที่รับผิดชอบ

ข้อเสนอแนะสำหรับกรวิจัย

1. สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง ควรคัดเลือกบุคลากร ที่มีความรู้ ความสามารถ มาปฏิบัติหน้าที่ในการดำเนินการจัดการเลือกตั้ง

2. สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง ควรกำกับดูแลให้บุคลากรที่ไม่มี ความรับผิดชอบ ในการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย

3. สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนสามารถ รับรู้ข้อมูลข่าวสารเหตุการณ์ก่อนมีการเลือกตั้ง จนเสร็จสิ้นการเลือกตั้งในการเลือกตั้งแต่ละครั้ง

4. สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง ควรส่งเสริม สนับสนุน และควรเปิดโอกาส ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการเลือกตั้ง

5. สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง ควรให้มีการตั้งงบประมาณและจัดสรรงบประมาณ ไว้อย่างเพียงพอ และผู้ที่ไม่ผ่านการอบรมไม่ควร ให้จัดการเลือกตั้ง และควรประสานกับผู้บังคับบัญชา โดยตรงเพื่อขออนุญาตและประสานความร่วมมือ ให้บุคลากรเข้ารับกรอบรม และควรมีการจัดทำแผนซีดี และเอกสารขั้นตอน วิธีการจัดการเลือกตั้งแจกให้ คณะกรรมการจัดการเลือกตั้ง เพื่อให้การทำงานเป็นไป ในทิศทางเดียว

6. สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง ควรมีการประสานความร่วมมือกับกรมการปกครอง เพื่อทำการสำรวจและปรับปรุงฐานข้อมูล ทะเบียนราษฎรใหม่ให้ตรงกับความเป็นจริง

เอกสารอ้างอิง

กรมพล ทองธรรมชาติ, สมบูรณ์ สุขสำราญ และปรีชา หงส์ไกรเลิศ. (2531). *การเลือกตั้ง พรรคการเมือง และเสถียรภาพของรัฐบาล*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ใหม่มากที่สุด เนื่องจากข้อมูลดังกล่าวส่งผลกระทบต่อสถิติการเลือกตั้งทุกครั้ง โดยแนวทางปฏิบัติ อาจมอบหมายให้ผู้ใหญ่บ้านและ ผู้ช่วยผู้ใหญ่ บ้านซึ่งเป็นบุคคลในพื้นที่เป็นผู้ดำเนินการสำรวจ

7. สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง ควรแต่งตั้งอนุกรรมการที่ผ่านการอบรมจาก สำนักงาน คณะ กรรมการ การ เลือก ตั้ง โดยมีการจัดทำทะเบียนประวัติไว้ ทั้งตำรวจ และฝ่ายปกครองหรือข้าราชการอื่นที่เห็นสมควร และควรสืบประวัติว่ามี ความ เปนกลาง และ เป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้สมัครหรือไม่ ไม่ควร แต่งตั้งผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ในอำเภอหรือท้องถิ่น ที่มีการเลือกตั้ง ควรแต่งตั้งจากท้องถิ่นอื่น เพื่อลดปัญหาอิทธิพลของนักการเมืองในท้องถิ่น

8. สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง ควรอบรมบุคลากรใหม่มีความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย เลือกตั้ง ควรระบุเวลาในการทำงานให้ชัดเจน และเพิ่มคำตอบแทนให้เหมาะสม มีการสนับสนุน งบประมาณในสวนของคาพาหนะ เบี้ยเลี้ยง และสวัสดิการอื่น

9. สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง ควรจัดให้มีสถานที่เก็บรักษาบัตรเลือกตั้งและ เอกสารเกี่ยวกับการเลือกตั้งของคณะกรรมการเลือกตั้ง การประสานงานเพื่อเก็บรักษาให้มีการจัดทำเอกสาร การรับฝากที่ชัดเจน รัดกุม มีการจัดสรรงบประมาณ สำหรับสนับสนุนเจ้าของสถานที่เก็บรักษา

- กานต์ เสกขุนทด. (2552). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาไปปฏิบัติของมหาวิทยาลัยราชภัฏ. วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์) มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- ทศพร ศิริสัมพันธ์. (2549). ความรู้เบื้องต้นกับการบริหารราชการแนวใหม่. กรุงเทพฯ: วิชั่น พรินท์ แอนด์ มีเดีย.
- เทพศักดิ์ บุญรัตนพันธุ์. (2536). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการสร้างประสิทธิผลของการนำนโยบายการให้บริการแก่ประชาชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาสำนักงานเขตของกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารการพัฒนา สถาบันพัฒนบริหารศาสตร์.
- นพรุจ ศักดิ์ศิริ. (2550). การวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการศึกษาไปปฏิบัติในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาบริหารการศึกษา ภาควิชานโยบาย การจัดการและความเป็นผู้นำทางการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตย์ สัมมาพันธ์. (2542). ยุทธศาสตร์การบริหารในโลกธุรกิจสู่ความสำเร็จ. กรุงเทพฯ: เอ็กซ์เปอร์ เน็ท.
- พิมลจรรย์ นามวัฒน์. (2534). การเลือกตั้ง ในเอกสารการสอนชุดวิชาสถาบันและกระบวนการทางการเมือง, หน้า 46. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- รัฐกร กลิ่นอุบล. (2551). ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีไปปฏิบัติ: กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในภาคกลาง. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (สาขานโยบายสาธารณะ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รุ่งเรือง สุขากิรมย์. (2543). การวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการนำนโยบายการศึกษาไปปฏิบัติ: กรณีศึกษานโยบายการขยายการศึกษาขั้นพื้นฐาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เรืองวิทย์ เกษสุวรรณ. (2551). การนำนโยบายไปปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: บพิธการพิมพ์.
- วิชรา ไชยสาร. (2544). สิทธิรับรู้ข้อมูลข่าวสารของราชการ. กรุงเทพฯ: นิติตธรรม.
- ศรชัย ท้าวมิตร. (2549). ระบบรัฐสภาไทย. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สมบัติ อารังธัญวงศ์. (2544). นโยบายสาธารณะ: แนวคิด การวิเคราะห์และกระบวนการ. กรุงเทพมหานคร: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- Baldrige National Quality Program. 2004. *Criteria for Performance Excellence 2004*.
- Frese, M. (2000). *Success and Failure of Mechlien Owners in Africa*. California: Greenwood Publishing.

- Holzer, C. and Kloby, V. (2008). *Understanding Attitudes and Predicting Social Behavior*. New Jersey: Prentice Hall.
- Julnes, Patricia. (2003). December-November. "Promoting the Utilization of Performance Measures in Public Organizations : An Empirical Study of Factors Affecting Adoption and Implementation." *Public Administration Review*, 61(6): 693-708.
- Kaplan, R. S. and Norton, D. P. (1992). The Balanced Scorecard-Measure that drive performance. *Harvard Business Review*, 69(1): 10-14.
- Mazmanian, Daniel A. & Sabatier, Paul A. (1980). *Implementation and public policy: With a new postscript*. New York : University Press of America (Lanham, MD).
- Yang, T. and Hsieh, C. (2007). Six-Sigma project selection using national quality award criteria and Delphi fuzzy multiple criteria decision-making method. *Expert Systems with Applications*, 36(4). 862.